

Arrest

nr. 105 389 van 20 juni 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 29 november 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 oktober 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 15 januari 2013 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat K. HINNEKENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

"A. Feitenrelaas

U verklaart het Georgische staatsburgerschap te bezitten en van Georgische origine te zijn. U bent geboren in Samtredia (Georgië) en woont in Tbilisi.

In 2005 huwt u met Z. D., niet officieel maar enkel voor de kerk. Hij houdt zich bezig met handel in metaal tussen Turkije, Georgië en Rusland. Hij is van Ossetische origine.

Zelf bent u werkzaam in een kindertuin en als psychologe. U bent ook eigenares van een souvenirwinkeltje.

Begin augustus 2008, vlak voor het uitbreken van de oorlog tussen Georgië en Rusland omwille van Zuid-Ossetië, ziet u Z. voor het laatst.

Van de ene op de andere dag verdwijnt hij. Pas in oktober 2008 hoort u hem opnieuw als hij u opbelt. Twee à drie dagen later komen politieagenten in burger bij u thuis langs en doorzoeken uw huis. Ze stellen u vragen over Z. U moet zich 's anderendaags ook aanbieden voor gehoor op het politiebureau. Dat doet u en daar krijgt u te horen dat Z. beschuldigd wordt van spionage.

Vanaf dat moment merkt u dat u vanuit een auto aan uw huis in de gaten wordt gehouden. Ook uw burens krijgen vragen van de politie over u en Z..

In december 2008 wordt u in de gang van uw appartement door twee mannen geslagen. Een aantal keer wordt het deurslot van uw huis geforceerd.

In januari 2009 vindt u uw huis geopend als u thuiskomt en liggen er foto's van Z. en u verbrand in de badkamer.

Na dit incident besluit u te verhuizen naar uw moeders appartement (ook in Tbilisi) maar ook daar merkt u dat u in de gaten wordt gehouden.

In februari 2009 wordt u op straat vernederd door onbekenden in een auto.

In maart 2009 dient u een klacht in bij de openbare aanklager.

Ondertussen krijgt u ook problemen met uw familie; ze verwijten u dat u samen bent met een landverrader.

In augustus 2009 wordt er ingebroken in de kindertuin waar u werkt en wordt uw lesmateriaal vernield.

Op 20 september 2009 wordt ook uw souvenirwinkeltje overvallen en vernield.

Ten einde raad vraagt u begin november 2009 aan een ver familielid van Z., ene K., wat u moet doen. In plaats van u te helpen, houdt hij u tien dagen gevangen in zijn kelder. U wordt tweemaal verkracht en krijgt drugs toegediend.

Uiteindelijk komt u van de man vrij door 15.000 dollar te betalen.

Uiteindelijk verlaat u Georgië begin december 2009.

In Tbilisi neemt u een vliegtuig naar Kiev (Oekraïne). Na een paar dagen reist u verder met de trein en eenmaal in de Europese Unie (die u waarschijnlijk via Hongarije heeft betreden) aangekomen, gaat u met een bus verder naar België.

Daar komt u op 17 december 2009 aan en vraagt u diezelfde dag asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u uw originele interne Georgische identiteitskaart neer bij de Belgische asielinstanties.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uit Georgië vertrokken bent op de vlucht voor de autoriteiten wegens het feit dat uw partner Z. beschuldigd werd van spionage en landverraad. Via u probeerde de politie hem te vinden. Ook met familieleden had u daardoor problemen (CGVS p. 5).

Het Commissariaat-generaal is echter van oordeel dat u er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging zoals vastgelegd in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Uit uw verklaringen blijkt dat Z., uw vriend van Ossetische origine, aan de basis ligt van de ernstige problemen die u kende met de autoriteiten van uw land (en ook met familieleden).

U legde echter onaannemelijk vage verklaringen af over uw vriend en diens lotgevallen.

Zo valt het op dat u niet weet wat er met Z. gebeurd was toen hij begin augustus 2008 verdween, en dat u niet weet wat hij gedaan heeft in de periode augustus-oktober 2008, noch waar hij toen was (CGVS p. 10); u had hem immers begin oktober 2008 rechtstreeks aan de telefoon gehoord toen hij u opbelde (CGVS p. 6).

Van iemand wier partner van de ene op de andere dag verdwijnt en die er ruim twee maanden later opnieuw contact mee heeft, kan nochtans verwacht worden dat ze van dergelijke essentiële zaken beter op de hoogte is.

Daarnaast verklaart u dat u tweemaal ondervraagd werd door de politie over Z. die ze verweten informatie te hebben doorspeeld aan de vijand (i.e. Russen en Osseten) (CGVS p. 5).

Of hij daarvoor ooit officieel in verdenking is gesteld, weet u niet.

Meer nog, u verklaart daar nooit ergens naar geïnformeerd te hebben (CGVS p. 11). U voegde hieraan toe dat u nu niet in Georgië bent en hier in België probeert een nieuw leven op te bouwen.

Gezien de ernst van deze verwijten ten opzichte van uw vriend Z. (nl. landverraad en spionage), is het weinig aannemelijk dat u niet weet of deze verwijten al dan niet geresulteerd hebben in een officiële beschuldiging en dat u daar überhaupt nooit naar geïnformeerd heeft. Van iemand wier partner dergelijke zware beschuldigingen in de schoenen worden geschoven en daardoor zelf ook problemen ondervindt met de autoriteiten van haar land, kan toch redelijkerwijs worden verwacht dat ze meer interesse aan de dag legt voor de (gerechtelijke) situatie van haar partner.

Uw verklaringen als zou uw vriend verdacht worden van spionage (CGVS p. 11), zijn ook om onderstaande redenen weinig aannemelijk.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat personen van Ossetische origine in uw land van herkomst riskeren vervolgd te worden door de Georgische autoriteiten als zij daadwerkelijk over gevoelige informatie beschikken of in staat zijn deze te verkrijgen.

Er kan dan ook gesteld worden dat u aannemelijk dient te maken dat uw partner in een uitzonderlijke situatie was beland waarin hij als spion werd aanzien en u hierdoor door uw autoriteiten werd belaagd. Hier slaagt u echter niet in.

Zo verklaart u dat hij voor zijn werk (i.e. metaalhandel tussen Turkije, Georgië en Rusland) soms naar Rusland en ook Ossetië ging, maar waar hij precies naartoe ging, weet u niet.

Buiten het feit dat hij daar ging voor zaken, weet u niet wat hij daar ging doen (CGVS p. 10). U bent niet op de hoogte of uw partner effectief informatie aan de vijandige kant zou doorgegeven hebben of niet. Als u gevraagd wordt waarom hij dan precies zou beschuldigd worden van spionage, antwoordt u 'misschien vanwege zijn familienaam. Ik weet het niet'.

Als u gevraagd wordt of hij op één of andere manier toegang had tot informatie in Georgië die hij zou kunnen doorgeven aan de vijand (i.e. de Russen of de Ossetiërs), verklaart u 'Nee. Die vraag kan ik niet beantwoorden' (CGVS p. 11).

In ditzelfde verband moet worden opgemerkt dat u de Belgische asielinstanties geen enkel begin van bewijs voorlegde van het bestaan van uw vriend, met wie u van 2005 tot begin augustus 2008 samenwoonde en met wie u kerkelijk gehuwd was, laat staan van diens Ossetische afkomst, die nochtans aan de oorsprong van uw problemen zou liggen (CGVS, p. 9).

Aangezien u de activiteiten en eventuele problemen van uw partner niet aannemelijk heeft weten te maken, kunnen ook ernstige vragen gesteld worden bij het voorvallen van de problemen die u als gevolg daarvan zou meegemaakt hebben, zowel met de autoriteiten van uw land (o.a. de ondervragingen door de politie), met onbekenden (o.a. de invallen bij u thuis, in uw kindertuin en uw souvenirwinkel) als met uw en Z.'s familieleden (o.a. de beledigingen en tiendaagse vasthouding).

U legde de Belgische asielinstanties bovendien geen enkel begin van bewijs voor van de ernstige vervolgingsfeiten die u verklaarde te hebben ondergaan (inbraken, slagen, vernielingen aan de kleuterschool waar u werkte evenals uw souvenirwinkeltje, verkrachtingen...), hoewel dat redelijkerwijze wel van u verwacht kon worden.

Zo verklaart u dat u in maart 2009 een klacht ging indienen bij de openbare aanklager S. S. in verband met de achtervolgingen en de inbraken bij u thuis. Dat deed u schriftelijk (CGVS p. 7). Het is dan ook vreemd dat u daarvan geen enkel tastbaar begin van bewijs neerlegt, hoewel u verklaart dat u officieel klacht indiende en dat uw klacht werd geregistreerd. Hetzelfde geldt voor het proces-verbaal dat door de politie werd opgemaakt nadat alle materiaal van de kleuterschool waar u werkte, vernield was (CGVS, p. 7).

Verder verklaart u dat u in april-mei 2009 een nieuw internationaal paspoort verkreeg, dat u zonder problemen zelf ging afhalen (CGVS p. 3).

Als u daadwerkelijk problemen zou hebben met de autoriteiten van uw land omwille van de vermeende spionageactiviteiten van uw partner Z., is het quasi onmogelijk dat u – na het uitbreken van uw problemen in oktober 2008 – nog probleemloos dergelijk belangrijk identiteitsdocument zou uitgereikt hebben gekregen van diezelfde autoriteiten.

Meer nog, als u effectief serieuze problemen zou gehad hebben met de autoriteiten van uw land omwille van Z. (men zoekt hem immers via u), is het ondenkbaar dat u er in december 2009 in slaagde om zonder problemen uw land te verlaten via de luchthaven van Tbilisi door middel van dit internationaal paspoort; te meer als u verklaart dat u op de luchthaven een persoonlijke identiteitscontrole onderging (CGVS p. 4-5).

Ten slotte dient nog gewezen te worden op een aantal anomalieën tussen uw verklaringen op het Commissariaat-generaal en op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Zo verklaarde u aanvankelijk dat er ingebroken werd in uw souvenirwinkeltje/atelier in maart 2009 (CGVS vragenlijst dd. 2.02.2010 p. 3 vraag 3.8). Later verklaart u dat dat op 20 september 2009 was (CGVS p. 7).

Als u hiermee geconfronteerd wordt, verklaart u 'dat kan, ik weet het niet meer goed' (CGVS p. 7). Echter, van iemand die beweert dat deze inbraak het gevolg is van de verdwijning van haar vriend en zijn beschuldiging van spionage (CGVS p. 11), kan redelijkerwijs verwacht worden dat ze op de DVZ en CGVS gelijklopende verklaringen aflegt over de situering ervan in de tijd. U benoemt dit incident echter met een verschil van zes maanden in uw twee verhalen.

Verder verklaart u op het CGVS ook dat u hulp ging vragen bij een zekere K. – een ver familielid van uw man dat voor de politie werkte. In plaats van u te helpen, gijzelde hij u tien dagen in zijn kelder,

verkrachtte u tweemaal, diende u drugs toe en liet hij u pas gaan nadat u 15.000 dollar losgeld zou betalen (CGVS p. 8).

Hieromtrent dient opgemerkt te worden dat u over dit voor u uiterst ingrijpende incident niets verteld heeft op de DVZ (CGVS vragenlijst dd. 2.02.2010 p. 2-3 vragen 3.1-3.8).

Deze anomalie wijt u aan het feit dat het interview op DVZ een kort interview zou geweest zijn, u zich er niet kon concentreren (CGVS p. 8) en u niet de kans kreeg alles te vertellen. U werd gezegd dat u later alles zou kunnen vertellen (CGVS, p. 2).

Echter, van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij de Belgische asielinstanties aan het begin van zijn asielprocedure op de hoogte brengt van alle redenen van zijn vlucht indien hij een gegronde vrees voor vervolging koestert, des te meer als het gaat om uiterst zwaarwichtige feiten zoals een tiendaagse opsluiting en meervoudige verkrachting.

Het feit dat u nagelaten heeft dit te doen, doet ernstige vragen rijzen rond de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten.

Dit wordt nog versterkt door een aantal van uw verklaringen omtrent de dader in kwestie; u verklaart aanvankelijk dat hij voor de politie werkt om meteen daarna te zeggen dat u eigenlijk niet weet of hij officieel voor de politie werkt of niet. Welke functie hij zou hebben weet u evenmin.

Als u daarop gevraagd wordt hoe die man u dan zou kunnen geholpen hebben en waarom u zich precies tot hem richtte, verklaart u dat u het niet weet (CGVS p. 8).

Gecombineerd met de eerder aangehaalde anomalie met uw verklaringen op DVZ, draagt dit bijkomend bij aan de onaannemelijkheid van deze verklaringen: als u zich effectief tot die persoon wendde om via hem een uitweg uit uw problemen te vinden zoals u verklaart (CGVS p. 8), kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u kan zeggen waarom hij daarvoor de aangewezen persoon was of dat u weet op welke manier hij u zou kunnen helpen.

Wat betreft uw **reisroute**, verklaart u vanuit Oekraïne, waarschijnlijk via Hongarije, naar België gereden te zijn in een bus.

Aan de grens met de Europese Unie was er een identiteitscontrole. Uw paspoort werd ingezameld door de persoon die uw reis regelde en die toonde het aan mannen in uniform; individueel werd u niet gecontroleerd. U verklaart met uw eigen paspoort gereisd te hebben maar of daar een geldig visum in stond weet u niet (CGVS p. 3-5).

Deze verklaringen zijn echter weinig geloofwaardig.

Uit de informatie waarover het Commissariaat generaal beschikt, en waarvan eveneens een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden waarbij uitzonderingen quasi onbestaande zijn.

Er kan dan ook weinig geloof worden gehecht aan uw verklaringen als zou u zonder persoonlijke paspoortcontrole de Schengen-zone zijn binnengekomen en als zou u niet weten of u met een geldig visum reisde of niet.

Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw Georgisch paspoort, uw reisdocument waarvan u zei dat u het hebt moeten afgeven aan de smokkelaar (CGVS p. 3-4), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder aangetast.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, concludeert het Commissariaat-generaal dat er geen enkel geloof kan gehecht worden aan uw bewering als zou u door de autoriteiten van uw land vervolgd worden omwille van het feit dat uw vriend Z. werd beschuldigd van spionage.

Het **document** dat u neerlegt verandert hier niets aan: uw Georgische interne identiteitskaart bevat immers louter informatie over uw identiteit, die hier niet betwist wordt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 29 november 2012 een schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 52, 51/10 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn).

Verzoekster stelt dat zij zal aantonen dat artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag en artikel 62 van de vreemdelingenwet zijn geschonden, dat de motivatie gebrekkig, onjuist en onvolledig is en de commissaris-generaal machtsmisbruik heeft begaan en heeft nagelaten de verschillende elementen van de vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag te onderzoeken.

Zij meent tevens dat de commissaris-generaal een manifeste beoordelingsfout heeft gemaakt en *“het principe van goede administratie heeft geschonden alsmede het algemeen principe dat elke administratieve overheid gehouden is om te oordelen met kennis van alle elementen van de zaak en met het naleven van de zorgvuldigheidsplicht”* (zie het verzoekschrift, p. 9).

Verzoekster besluit dat ten onrechte van haar de vluchtelingenstatus niet werd erkend, noch haar de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend.

Verzoekster laat gelen dat artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag rechtstreekse werking heeft en wijst erop dat in ieder geval artikel 48 van de vreemdelingenwet dit artikel van toepassing maakt in het Belgische recht.

Verzoekster citeert vervolgens artikelen 48/2, 48/3, 48/4 en 48/5 van de vreemdelingenwet en geeft een theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht.

Omtrent de vaststelling in de beslissing aangaande haar vage verklaringen over haar vriend Z. en diens lotgevallen, stelt verzoekster dat zij hem slechts één keer en dan nog zeer kort aan de telefoon heeft gesproken en niet de kans heeft gekregen om vragen te stellen.

Zij wijst ook op haar verklaring dat het telefoonnummer vanwaar opgebeld werd, niet te zien was. Verzoekster wijst er nog op dat er in die periode een oorlogstoestand heerste, dat zij niet wist waar haar vriend was en zij zeer sterk vermoedde dat hij ergens in het buitenland was. Zij stelt dat zij hierover nergens informatie heeft kunnen bekomen.

Omtrent de vaststelling in de beslissing aangaande haar onwetendheid over de eventuele officiële inbeschuldigingstelling van haar vriend, stelt zij dat een dergelijke kwestie zeer gevoelig ligt bij de Georgische autoriteiten en dat een vraag naar informatie zou hebben geleid tot verdere problemen en vervolgingen. Interesse betonen in dergelijke zaken zou er volgens haar eerder op wijzen dat zij bij de feiten betrokken is. Bovendien zo stelt zij is het in Georgië niet gebruikelijk zijn om aan politiediensten dergelijke specifieke vragen te stellen. Zij wijst er bovendien op dat tijdens die periode ook een aantal mensen verdwenen.

Verzoekster laat vervolgens gelden dat zij na haar vlucht uit haar land van herkomst, geen contacten meer heeft kunnen leggen waaruit nog informatie of documenten zouden kunnen voortkomen en dat in beide families grote problemen waren ontstaan.

Gelet op het tijdsverloop benadrukt verzoekster dat zij thans toe is aan een ander leven, *“dat in die zin het dan ook waar is dat meer informatie voor het verderzetten van haar leven eigenlijk niet langer relevant zou zijn”* (zie het verzoekschrift, p. 17).

Bovendien zo stelt verzoekster kan zij gelet op haar asielaanvraag in België, geen informatie meer vragen aan de Georgische overheden; zij kan zich immers niet richten tot de actoren van haar vervolging om bewijzen en aanwijzingen te verkrijgen van haar problemen in haar land van herkomst; moest zij zich nog tot de vervolgende overheid richten, dan zou zij haar asielaanvraag op de helling zetten.

Verzoekster herhaalt dat artikel 48 van de vreemdelingenwet artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag toepasselijk maakt in België.

Zij wijst erop dat het Vluchtelingenverdrag een internationaal instrument is met humanitaire doelstellingen, hetgeen volgens haar een soepele interpretatie en evenwichtige verdeling van de bewijslast vergt, zodat men niet mag vragen het onredelijke of onmogelijke te bewijzen.

Tegen de vaststelling in de beslissing dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat haar vriend als spion werd aanzien en ten gevolge hiervan door de overheid werd vervolgd, brengt verzoekster in dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt *“dat de journaliste M. O. eraan twijfelt of een willekeurig persoon die een vage Osetische afkomst heeft kan wrezen dat hij of zij in het vizier kan komen van de Georgische staatsveiligheid (p 7 dokumentatie), daar het overige blijkt te gaan over hoe de Georgische diensten zelf inlichtingen verkrijgen van het Osetische kamp. Dat nergens het*

omgekeerde geval wordt behandeld namelijk iemand die al dan niet vermeend voor het niet Georgische kamp zou spioneren (sic)" (zie het verzoekschrift, p. 19). Zij voegt er aan toe *"dat evenwel zoals verder aangetoond wordt hetgeen gereleveerd werd lopende de verklaringen het in casu om iets anders ging (sic)"* (zie het verzoekschrift, p. 19).

Zij wijst erop dat het uiteraard de vervolgende partij is die bepaalt of er aanleiding kan zijn tot vervolging of niet. Zij laat gelden dat zij te horen kreeg dat haar vriend van spionage werd beschuldigd en zij tijdens het verhoor een aantal elementen naar voor heeft gebracht die aannemelijk maken dat er vervolging zou kunnen plaatsvinden. Verzoekster verwijst vervolgens op zijn afkomst, *"betiteld met de familienaam"* (zie het verzoekschrift, p. 19). Verder komt het haar niet onlogisch voor dat haar man niets heeft gezegd over zijn spionageactiviteiten, daar men, volgens haar dergelijke zaken geheim houdt.

Zij voert aan *"Dat zij verder en dit is eigenaardig genoeg niet in de bestreden beslissing weergegeven dat er haar foto's van de levenspartner werden getoond met militaire mensen. Dat een foto met daarop de man en militaire mensen het zonneklaar maakt waarop een vervolging wegens spionage berust. Dat hier het contact blijkbaar voorligt met verkeerde personen die militair zijn. Dat ook het af luisteren van een gesprek tussen hem en iemand anders van de Russische Federatie welke stelt dat het gevaarlijk aan het worden was in Georgië het ook aannemelijk maakt dat zij in aanmerking komt voor vervolging (sic)"* (zie het verzoekschrift, p. 19).

Verzoekster somt nog volgende elementen op: (i) de Ossetische afkomst van haar vriend; (ii) het feit dat hij gestudeerd heeft aan een universiteit in Moskou; (iii) het feit dat hij leefde in Moskou; (iv) dat er in haar familie een aantal hoge militairen waren, een hoofd van het Seneca-bataljon en een kolonel; (v) dat de voormelde kolonel na de oorlog in de gevangenis is beland en (vi) dat beide families grote moeilijkheden hebben gekregen na de oorlog en er daardoor geen contacten meer waren.

Verzoekster wijst op haar eerdere verklaringen waarin zij stelde dat de documenten en foto's van haar vriend werden verbrand, dat zij nooit had gedacht deze documenten nog nodig te hebben en dat zij niet aan documenten is geraakt.

Dat zij geen contact heeft opgenomen met personen in Georgië, verklaart verzoekster door te stellen dat zowel in haar familie als in die van haar vriend, grote problemen ontstaan zijn en dat leden van beide families werden vervolgd.

Zij herhaalt dat zij zich niet kan wenden tot de overheid in haar land van herkomst om bewijzen te verkrijgen nopens de vervolgingen, dat artikel 48 van de vreemdelingenwet artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag in België toepasselijk maakt en dat het Vluchtelingenverdrag soepel dient te worden geïnterpreteerd en een evenwichtige verdeling van de bewijslast vergt zodat niet kan worden gevraagd het onredelijke of onmogelijke te bewijzen.

Aangaande de vaststelling in de beslissing dat verzoekster haar problemen die zij ondervond omwille van haar vriend, niet aannemelijk kan maken, gelet op het feit dat zij diens activiteiten en problemen niet aannemelijk kan maken, laat verzoekster gelden dat zij Georgië heeft verlaten zonder documenten en bewijzen te verzamelen en dat zij, eens in België aangekomen, geen informatie of documenten meer kan opvragen, gelet op de grote moeilijkheden van haar familie en die van haar vriend.

Verzoekster stelt dat *"familieleden van iemand met een dergelijk profiel eerder voorwerp is van een onofficiële vervolging met het oogmerk haar levenspartner te kunnen vinden (sic)"* (zie het verzoekschrift, p. 22). In die zin zou het mogelijk zijn dat er nog identiteitsdocumenten worden uitgereikt en om het land uit te reizen. Verzoekster laat bovendien gelden dat zij voor haar uitreis naar Oekraïne geen visum nodig had en dat in die zin de controle dan ook minder doorgedreven was.

Vervolgens stelt zij dat de bestreden beslissing op een aantal algemeenheden gebaseerd is en er te sterk van uitgegaan wordt dat er geen gaten zijn in het systeem van grensbewaking zijn.

Verzoekster wijst erop dat rechtspraak van de Raad van State stelt dat algemene gegevens niet kunnen dienen tot verwerping van concrete feiten en een verwijzing naar algemeenheden niet volstaat om een beslissing te schragen.

Zij wijst opnieuw op de noodzaak tot soepele interpretatie van het Vluchtelingenverdrag en verdeling van de bewijslast.

Zij benadrukt dat onjuiste verklaringen niet kunnen leiden tot ongegrondheid van de asielaanvraag en dat zelfs bij onwaarheden, de feiten zoals ze voorliggen bepalend blijven teneinde iemand als vluchteling te erkennen. Zij wijst op beslissingen van de voormalige Vaste Beroepscommissie waarin volgens haar wordt gesteld dat het verzwijgen van een asielaanvraag, al dan niet gecombineerd met het gebruik van een vals stuk, geen beletsel vormt voor een erkenning als vluchteling.

Zij meent dat niet kan worden vermoed dat een persoon de waarheid verzwijgt voor de Belgische overheden.

Verzoekster haalt vervolgens een arrest van de Raad van State aan waaruit volgens haar blijkt dat het ontbreken van begin van bewijs omtrent de identiteit, reisweg en het feitenrelaas geen afdoende grond is om een weigeringsbeslissing te verantwoorden waaruit blijkt dat argumenten met betrekking tot de reis, niet determinerend zijn.

Betreffende de in de beslissing weerhouden tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal en haar vage verklaringen over de man die haar heeft opgesloten en verkracht, stelt verzoekster in haar verzoekschrift dat de twee gebeurtenissen die plaatsvonden in de Machabeli-sstraat door elkaar werden gehaald. Zij verklaart dat zij in maart 2009 naar het mensenrechtenbureau ging en in september 2009 het incident in de souvenirwinkel plaatsvond. Ook stelt zij dat het niet onmogelijk is dat zij tijdens het eerste verhoor concentratieproblemen heeft gekend.

Bovendien is het, aldus verzoekster ook niet onlogisch dat zij tijdens het korte verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken niets zou hebben verteld over de verkrachting, aangezien zij daar beschaamd over is en dit de nodige tijd vergt om hierover te durven vertellen.

Verwijzend naar rechtspraak van de Raad van State stelt verzoekster dat het feit dat een asielzoeker een meer volledig relaas zou hebben afgelegd gedurende het dringende beroep, zelfs met betrekking tot essentiële zaken, niet betekent dat er een tegenstelling is met de verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken. Toegepast op de huidige procedure stelt verzoekster dat de "vragenlijst" mag worden aangevuld met de verklaringen tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal.

Zij verwijst naar een beslissing van de voormalige Vaste Beroepscommissie "*waarbij veel ergere zaken werden getolereerd dan het niet vermelden van iets (sic)*" (zie het verzoekschrift, p. 26).

Zij verwijst vervolgens naar een andere beslissing van de voormalige Vaste Beroepscommissie waarin volgens haar wordt gesteld dat het feit dat een asielzoeker zijn eerdere asielaanvraag ontkent en een andere identiteit aanneemt, niet het enige motief mag zijn waarop de commissaris-generaal zich baseert en dat in geval van twijfel over de realiteit van bepaalde feiten of oprechtheid van de verzoekende partij, dit geen onderzoek mag weerhouden naar het al dat niet bestaan van een gegronde vrees.

Verzoekster verklaart aangaande de man die zij om hulp had gevraagd, dat dit een ver familielid is die zij eigenlijk "*van haar noch pluimen*" (zie het verzoekschrift, p. 27) kende maar waarvan zij sterk vermoedde dat hij haar zou helpen.

Zij wijst er tevens op dat "*men zich in tijden van nood soms wend tot personen die wellicht in alle objectiviteit niet zouden kunnen helpen. Dat bijvoorbeeld in België de koninklijke familie, die alhoewel in principe steeds bereid is te helpen, veel brieven met de vraag tot hulp krijgt. Dat evenwel het een ander zaak is in hoeverre een dergelijke smeekbede uiteindelijk topt hulp kan leiden (sic)*" (zie het verzoekschrift, p. 27).

Zij wijst erop "*dat zij zeer sterk vermoedde dat hij de politie wekte minstens invloed zou kunnen uitoefenen op de werking van de bevoegde overheden. Dat zij er aan toevoegde dat zij een uitweg zocht en geen keuze had (sic)*" (zie het verzoekschrift, p. 27).

Verzoekster stelt dat niet uit te sluiten valt dat de reis is gebeurd zoals zij het heeft verteld en dat de beslissing van de commissaris-generaal dit niet volledig uitsluit.

Volgens haar is het de taak van de smokkelaar om er voor te zorgen dat zijn cliënt Europa kan binnen reizen; zij stelt dat men deze persoon vertrouwt zonder vragen te stellen, te meer daar zij niets afwist over alles zou verlopen. Zij voegt er aan toe "*Dat fraude van een asielzoeker niet kan vermoed worden*" (zie het verzoekschrift, p. 28).

Verzoekster herhaalt haar grief dat de bestreden beslissing op een aantal algemeenheden is gebaseerd en er té sterk van uitgaat dat er geen gaten zijn in het systeem van grensbewaking of "*dat er mits betaling geen gaten kunnen worden gecreëerd*" (zie het verzoekschrift, p. 28).

Verzoekster herhaalt dat algemene gegevens niet kunnen dienen tot verwerping van concrete feiten en dat het verwijzen naar algemeenheden niet volstaat om een beslissing te schragen.

Volgens verzoekster blijkt uit de informatie van de commissaris-generaal niet dat de door haar voorgehouden reisweg onmogelijk zou zijn.

Bovendien is volgens haar het besluit genomen "*op basis van twee ambtenaren werkende op een vliegveld namelijk Shiphol en Charles De Gaule, wat bronnen nopens Tjetjeense asielzoekers die de grens met Lithouen of Polen wenste over te steken en daar werden tegengehouden (sic)*" (zie het verzoekschrift p. 29).

Verzoekster benadrukt dat zij echter niet per vliegtuig doch “*vermoedelijk via Hongarije en in ieder geval veel zuidelijker dan Lithouen of Polen (sic) is gereisd*” (zie het verzoekschrift p. 30) en besluit “*Dat in die zin zou de bestreden beslissing onmogelijk voldoende kan gemotiveerd zijn*”.

Opnieuw wijst verzoekster naar de soepele interpretatie van het Vluchtelingenverdrag en de noodzaak van een evenwichtige verdeling van de bewijslast, alsook naar het feit dat onjuiste verklaringen niet noodzakelijk leiden tot ongegrondheid van de aanvragen dat zelfs bij onwaarheden, de feiten zoals ze voorliggen, bepalend blijven om iemand als vluchteling te erkennen.

Zij verwijst tevens naar beslissingen van de voormalige Vaste Beroepscommissie dienaangaande (zie *supra*), alsook naar een arrest van de Raad van State waarin volgens haar vermeld wordt dat het ontbreken van bewijs omtrent de identiteit, de reisweg en het feitenrelaas geen afdoende grond zijn om een weigeringsbeslissing te verantwoorden.

Verzoekster besluit dat argumenten met betrekking tot de reis niet determinerend kunnen zijn en dat bovendien geen bewijs kan worden geleverd van de reis.

Verzoekster stelt tenslotte dat de bestreden beslissing niet gemotiveerd is en de materiële motiveringsvereiste geschonden is.

Zij vraagt de Raad om van haar de vluchtelingenstatus te erkennen, in subsidiaire orde vraagt zij om haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.1.2. Stukken

Verzoekster legt ter terechtzitting een attest neer van het ziekenhuis “AZ Groeninge” te Kortrijk, waaruit blijkt dat zij sinds 19 maart 2013 “*tot nog niet nader bepaald*” opgenomen is in de afdeling gastro-enterologie.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

Uit de verklaringen van verzoekster blijkt dat zij Georgië heeft verlaten op de vlucht voor de autoriteiten om reden dat haar partner Z. beschuldigd werd van spionage en landverraad en deze hem via haar probeerden te vinden. Ook met familieleden had verzoekster daardoor problemen.

De Raad stelt vast dat verzoekster er niet in slaagt haar vrees voor vervolging zoals bedoeld in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

Uit haar verklaringen blijkt dat Z., haar vriend van Ossetische origine, aan de basis ligt van de ernstige problemen die zij kende met de autoriteiten van haar land en daarnaast ook met familieleden.

Verzoekster legde echter bij haar verhoor op 9 oktober 2012 op het Commissariaat-generaal onaannemelijk vage verklaringen af over haar vriend en diens lotgevallen.

Zo weet zij niet wat er met Z. gebeurd was toen hij begin augustus 2008 verdween, wat hij gedaan heeft in de periode augustus-oktober 2008, noch waar hij toen was hoewel zij begin oktober 2008 een telefoongesprek met hem had.

Van iemand wier partner van de ene op de andere dag verdwijnt en pas twee maanden later opnieuw contact zoekt, kan nochtans verwacht worden dat zij informeert over het gebeurde.

Daarnaast verklaart verzoekster dat zij door de politie tweemaal ondervraagd werd over Z. die ervan verdacht wordt informatie te hebben doorspeeld aan de vijand, meer bepaald Russen en Osseten.

Of haar vriend daarvoor ooit officieel in verdenking is gesteld, weet zij niet.

Meer nog, verzoekster verklaart daar nooit naar geïnformeerd te hebben en voegde hieraan toe dat zij niet meer Georgië is en hier in België probeert een nieuw leven op te bouwen.

Gezien de ernst van de ten laste leggingen, met name landverraad en spionage, aan het adres van haar vriend, is het niet aannemelijk dat zij niet weet of deze al dan niet uitmondde in een officiële aanklacht en dat zij daar ook nooit naar heeft geïnformeerd.

In alle redelijkheid kan van verzoekster worden verwacht dat zij meer interesse aan de dag legt voor de situatie van haar levenspartner.

Het verweer in het verzoekschrift ter verklaring van verzoeksters onwetendheid dat zij slechts een kort telefoongesprek had met haar vriend, volstaat volgens de Raad niet.

Indien haar vriend werkelijk van de ene op de andere dag verdwenen was, kan van verzoekster worden verwacht dat wanneer zij telefonisch in contact komt met hem, onmiddellijk zou polsen naar wat er met hem gebeurd is en waar hij zich bevindt.

De verklaring van verzoekster op het Commissariaat-generaal dat haar vriend "gewoon" belde en vroeg hoe het met haar en zijn zieke moeder ging (zie het verhoorverslag, p. 10) is dan ook ongeloofwaardig. Ook de verklaring in het verzoekschrift dat erop dat moment een oorlog woedde in het land, zij niet goed wist waar haar vriend was en sterk vermoedde dat hij in het buitenland verbleef, wordt niet aangenomen.

Betreffende een eventuele officiële inbeschuldigingstelling van haar vriend, waaromtrent verzoekster stelt dat een dergelijke kwestie zeer gevoelig ligt bij de Georgische autoriteiten en dat zo zij zich verder zou geïnformeerd hebben, dit enkel tot grotere problemen zou hebben geleid, stelt de Raad vast dat verzoekster tweemaal door de politie over haar vriend werd ondervraagd.

De politie deelde haar de reden waarom ze hem zochten mee. In dergelijke omstandigheden kan van verzoekster worden verwacht dat zij minstens een poging zou doen om meer te weten te komen. De bewering dat het in haar land van herkomst niet gebruikelijk is om aan politiediensten dergelijke specifieke vragen te stellen, wordt niet aanvaard. Indien haar levenspartner werkelijk verdwenen is en beschuldigd wordt van dergelijke ernstige feiten, kan van haar worden verwacht dat zij er alles aan doet om op de hoogte te komen van informatie over hem.

Het ontgaat de Raad hoe het tonen van belangstelling in de situatie en het lot van haar levenspartner, zou impliceren zoals het verzoekschrift voorhoudt, dat verzoekster ook betrokken is bij de feiten.

Ook de uitleg dat verzoekster na haar vertrek uit haar land geen informatie meer kan vragen, wordt niet aanvaard.

Verzoekster toont immers niet aan dat zij enige poging heeft ondernomen om meer informatie te bekomen bijvoorbeeld via de familieleden van haar vriend, via gemeenschappelijke vrienden of bekenden, via personen uit haar werkmilieu, via collega's partijleden.

De Raad stelt vast dat verzoekster een volwassen vrouw is, geboren in 1968, die een universitair diploma bezit in de kinderpsychologie (zie "vragenlijst van 2 februari 2010, nr. 2.10), een privé kleuterschool bezat (zie 3. 8) en lid was van een politieke partij (zie 3.3.).

Van een persoon met een dergelijk profiel kon redelijkerwijs worden verwacht dat zij ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van haar problemen.

De nalatige handelingen van verzoekster wijzen op een sterk gebrek aan interesse in haar hoofdte en keren zich tegen de waarachtigheid van haar vrees.

De verklaring dat zij haar land van herkomst de rug heeft toegekeerd en hier in België een nieuw leven wil opbouwen, is ook geen reden voor haar desinteresse en ontslaat haar niet van haar medewerkingsplicht om de asielinstellingen genoegzaam te informeren.

Uit de informatie welke door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd gevoegd, en door de Raad wordt aangenomen, blijkt dat personen van Ossetische origine, in Georgië riskeren vervolgd te worden door de autoriteiten als ze daadwerkelijk over gevoelige informatie beschikken of in staat zijn deze te verkrijgen.

Er kan dan ook gesteld worden dat verzoekster aannemelijk dient te maken dat haar partner in een dergelijke situatie was beland waarin hij als spion werd aanzien en hij hierdoor door de autoriteiten werd belaagd.

Verzoekster slaagde hier niet in.

Zij verklaarde dat hij voor zijn werk, met name een metaalhandel tussen Turkije, Georgië en Rusland, soms naar Rusland en ook Ossetië ging, maar weet niet waar hij precies naartoe ging; buiten het feit dat hij daar ging "voor zaken", weet verzoekster niet wat hij daar ging doen.

Zij is niet op de hoogte of haar partner effectief informatie aan de vijandige kant zou kunnen hebben doorgegeven hebben. Op de vraag waarom hij dan precies zou beschuldigd worden van spionage, antwoordt verzoekster *"misschien vanwege zijn familienaam. Ik weet het niet"* (zie het verhoorblad, p. 11). Op de vraag of hij op één of andere manier toegang had tot informatie in Georgië die hij zou kunnen doorgeven aan de vijand, antwoordt verzoekster: *"Nee. Die vraag kan ik niet beantwoorden"* (zie p. 11).

Ook wat dit aspect van haar relaas betreft, houdt de Raad voor ogen dat verzoekster een universitair geschoolde vrouw betreft.

Daarenboven moet worden opgemerkt dat verzoekster de Belgische asielinstellingen bovendien geen enkel begin van bewijs voorlegde van het bestaan van haar vriend, met wie zij van 2005 tot begin augustus 2008 samenwoonde en met wie zij kerkelijk gehuwd was, van diens Ossetische afkomst, die nochtans aan de oorsprong van haar problemen zou liggen,

Waar verzoekster zich tegen bovenstaande vaststelling verweert door te verwijzen naar de 'Subject Related Briefing' betreffende de situatie van de Ossetische etnische gemeenschap die in Georgië is gevestigd, waaruit blijkt dat de journaliste M. O. eraan twijfelt of een willekeurig persoon die in Tbilisi woont en een vage Ossetische afkomst heeft, wel vreest dat hij of zij in het vizier kan komen van de Georgische staatsveiligheid, merkt de Raad op dat dit enkel bevestigt dat enkel personen van Ossetische origine met een specifiek profiel, met name zij die in bezit zijn van gevoelige informatie of die informatie minstens kunnen verkrijgen, riskeren vervolgd te worden door de autoriteiten.

De Raad stelt bovendien vast dat in de informatie gewag wordt gemaakt van een zekere toegevoegde waarde die moet aanwezig worden alvorens Georgische veiligheidsdiensten zich gaan interesseren in een bepaalde persoon in staat hen inlichtingen te verschaffen; dit kan bij uitstek gaan over personen van Ossetische origine die verdacht worden van spionage.

De bewering van verzoekster *"dat nergens het omgekeerde wordt behandeld namelijk iemand die al dan niet vermeend voor het niet Georgische kamp zou spioneren"* (zie het verzoekschrift, p. 19), kan in het licht van deze vaststelling dan ook niet worden aangenomen.

Waar zij laat gelden dat zij te horen kreeg dat haar vriend van spionage werd beschuldigd en zij tijdens het verhoor een aantal elementen naar voor heeft gebracht die aannemelijk maken dat er vervolging zou kunnen zijn alsook heeft gewezen op zijn afkomst, *"betiteld met de familienaam"* (zie het verzoekschrift, p. 19), stelt de Raad vast dat zij zich beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen. Het louter herhalen van dezelfde verklaringen is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278); het komt aan verzoekster toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij in gebreke blijft. De bewering van verzoekster dat haar man niets heeft gezegd over zijn spionageactiviteiten, daar men dergelijke zaken geheim houdt, volstaat niet als bewijs van het bestaan van zijn persoon, noch van zijn spionageactiviteiten.

Waar verzoekster stelt het ook eigenaardig te vinden dat in de beslissing niet werd opgenomen dat zij foto's van haar levenspartner in aanwezigheid van militairen heeft getoond, wijst de Raad erop dat verzoekster er zelfs niet in slaagt het loutere bestaan van haar vriend aannemelijk te maken.

Het tonen van een foto van een man in aanwezigheid van militairen, bewijst niet dat haar vriend omwille van spionageactiviteiten problemen kreeg met de Georgische autoriteiten.

Volgens de Raad is het helemaal niet helder dat de vervolging op spionage berust, "aangezien haar vriend blijkbaar contact had met verkeerde personen die militair zijn".

Ook de loutere bewering dat haar een opname werd laten horen van een persoon van de Russische Federatie die zei dat het gevaarlijk werd in Georgië en haar vriend beter het land kon verlaten, kan zijn bestaan, noch zijn spionageactiviteiten aannemelijk maken.

Waar verzoekster vervolgens nog wijst op (i) de Osetische afkomst van haar vriend; (ii) het feit dat hij gestudeerd heeft aan een universiteit in Moskou; (iii) het feit dat hij verbleven heeft in Moskou; (iv) dat er in haar familie een aantal hoge militairen waren, een hoofd van het Seneca-bataljon en een kolonel; (v) dat de voormelde kolonel na de oorlog in de gevangenis heeft gezeten en (vi) dat beide families grote moeilijkheden hebben gekregen na de oorlog en er daardoor geen contacten meer konden worden gelegd, stelt de Raad vast dat verzoekster hiervan geen enkel begin van bewijs neerlegt.

De Raad erkent dat verklaringen op zich een voldoende bewijs kunnen zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84), maar benadrukt dat indien redelijkerwijze van de kandidaat-vluchteling kan worden verwacht dat er bewijzen worden voorgelegd, dan kan op basis van de medewerkingsplicht worden verwacht dat deze inspanningen levert om deze bewijzen voor te leggen.

Indien geen bewijzen konden worden bijgebracht, dient de kandidaat-vluchteling een redelijke verklaring te verschaffen voor het ontbreken ervan; hij moet minstens aantonen dat hij alles in het werk heeft gesteld om deze te bemachtigen.

Verzoekster onderneemt geen valabele poging om het bestaan van haar vriend aannemelijk te maken. Zo had zij bijvoorbeeld via zijn studies of domiciliëring in Moskou kunnen proberen zijn bestaan minstens aan te tonen.

Dit gebrek aan inspanningen doet in verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar relaas.

Aangezien zij het bestaan, de activiteiten en problemen van haar partner niet aannemelijk heeft weten te maken, staan ook de problemen die verzoekster als gevolg daarvan zou meegemaakt hebben, zowel met de autoriteiten van haar land (o.a. de ondervragingen door de politie), met onbekenden (o.a. de invallen bij haar thuis, in haar kindertuin en souvenirwinkel) als met haar en Z.'s familieleden (o.a. de beledigingen en tiendaagse vasthouding) op los zand.

Verzoekster legde ook geen enkel begin van bewijs voor van de vervolgingsfeiten die zij verklaarde te hebben ondergaan (inbraken, slagen, vernielingen aan de kleuterschool waar zij werkte evenals het souvenirwinkeltje, verkrachtingen...), hoewel dat redelijkerwijze wel van haar verwacht kon worden.

Zo verklaart zij dat zij in maart 2009 een klacht ging indienen bij de openbare aanklager S. S. in verband met de achtervolgingen en de inbraken bij haar thuis. Gezien zij verklaarde dit schriftelijk te hebben gedaan, is dan ook ongeloofwaardig dat zij daarvan geen enkel tastbaar begin van bewijs kan bijbrengen, hoewel zij verklaart dat zij officieel klacht indiende en dat haar klacht werd geregistreerd. Hetzelfde geldt voor het proces-verbaal dat door de politie werd opgemaakt naar aanleiding van de vernieling van het materiaal in de kleuterschool waar zij werkte.

De verwijzing van verzoekster naar haar eerdere verklaringen dat de documenten en foto's met betrekking tot haar vriend werden verbrand en dat zij nooit had gedacht deze documenten nodig te hebben, kunnen niet volstaan om bovenstaande vaststelling nog te wijzigen.

De Raad wees er immers reeds op dat het louter herhalen van eerdere verklaringen niet kan volstaan om de motieven van de bestreden beslissing te wijzigen.

Waar zij inbrengt dat zij geen contact heeft opgenomen met personen uit Georgië aangezien zowel in haar familie als in die van haar vriend grote problemen ontstaan zijn en leden van beide families werd vervolgd en dat zij zich evenmin kan wenden tot de overheid die haar vervolgd, stelt de Raad vast dat dit geenszins verklaart waarom zij geen enkel bewijs heeft van de vervolgingsfeiten waarvoor zij schriftelijk klacht indiende bij de openbaar aanklager noch waarom zij geen bewijs kan voorleggen van het proces verbaal aangaande het vernielingen in de kleuterschool.

Verder verklaarde verzoekster dat zij in april-mei 2009 een nieuw internationaal paspoort zonder problemen zelf ging afhalen.

De Raad is van oordeel dat als verzoekster daadwerkelijk problemen zou hebben met de autoriteiten van haar land omwille van de spionageactiviteiten van haar partner Z., het quasi onmogelijk

dat zij na het uitbreken van haar problemen in oktober 2008, nog dergelijk identiteitsdocument zou uitgereikt hebben gekregen van diezelfde autoriteiten.

En als verzoekster effectief problemen zou gehad hebben met de autoriteiten van haar land omwille van Z. -men zocht hem immers via haar-, is het ondenkbaar dat zij er in december 2009 in slaagde om ongehinderd haar land te verlaten via de luchthaven van Tbilisi in bezit van een reispaspoort te meer daar verzoekster verklaarde dat zij een persoonlijke identiteitscontrole onderging.

Verzoekster brengt tegen deze vaststelling in dat *“familieleden van iemand met een dergelijk profiel”* (zie het verzoekschrift, p. 32) eerder voorwerp zijn van een niet officiële vervolging met de bedoeling haar levenspartner te kunnen vinden waardoor het volgens haar mogelijk is dat haar nog identiteitsdocumenten werden uitgereikt.

De Raad is van mening dat indien de autoriteiten werkelijk via verzoekster haar vriend trachten op te sporen, het niet aannemelijk is dat ze verzoekster zouden toestaan het land te verlaten.

Waar zij nog laat gelden dat zij voor haar uitreis naar Oekraïne geen visum nodig had en dat in die zin de controle minder doorgedreven zal geweest zijn, wordt zij ook niet gevolgd; verzoekster verklaarde zelf een persoonlijke identiteitscontrole te hebben ondergaan.

Ten slotte dient nog gewezen te worden op een aantal anomalieën tussen de verklaringen van verzoekster afgelegd op het Commissariaat-generaal en op de Dienst Vreemdelingenzaken.

Zo verklaarde zij aanvankelijk dat er ingebroken werd in haar souvenirwinkeltje/atelier in maart 2009 (zie “vragenlijst” van 2 februari 2012, p. 3, nr. 3.8).

Later verklaart zij dat het op 20 september 2009 -6 maanden later- was; hiermee geconfronteerd, verklaart verzoekster: *“dat kan, ik weet het niet meer goed”* (zie het verhoorverslag van 9 oktober 2010, p. 7).

Echter, van iemand die beweert dat deze inbraak gebeurt in nasleep van de problemen van haar vriend (zie p. 11), kan redelijkerwijs verwacht worden dat ze op het Commissariaat-generaal en de Dienst Vreemdelingenzaken gelijklopende verklaringen daarover aflegt.

Het verweer in het verzoekschrift dat zij in maart naar het bureau van een mensenrechtenorganisatie is gegaan en zij door het feit dat dit in dezelfde straat “Machbalistraat” als haar souvenirwinkel gelegen is, de “Machbali-straat”, kan niet volstaan ter verantwoording van dit verschil; aangezien de inbraak blijkbaar een cruciaal element is in het asielrelaas van verzoekster, is het bovendien niet geloofwaardig dat zij zich vergist met de datum van een heel andere gebeurtenis.

Verder verklaart verzoekster op het Commissariaat-generaal dat zij hulp ging vragen bij een zekere K., een ver familielid van haar man, die voor de politie werkte.

In plaats van haar te helpen, sloot hij haar tien dagen op in een kelder, vernederde hij haar, diende drugs toe en liet hij haar pas vrij nadat zij 15.000 dollar losgeld had betaald.

Hieromtrent dient opgemerkt te worden dat verzoekster over dit zware incident niets vertelde op de Dienst Vreemdelingenzaken (zie “vragenlijst” van 2 februari 2010 p. 2-3, vragen 3.1-3.8).

Verzoekster wijt deze anomalie aan het feit dat het gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken zeer kort was, dat zij zich niet kon concentreren, niet de kans kreeg alles te vertellen en haar gezegd werd dat zij later alles nog zou kunnen vertellen.

Echter van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij de Belgische asielinstanties van het begin van zijn asielprocedure op de hoogte brengt van alle redenen van zijn vlucht indien hij een gegronde vrees voor vervolging koestert, des te meer als het gaat om zwaarwichtige feiten zoals een dagenlange opsluiting en verkrachting.

Het feit dat verzoekster nagelaten heeft dit te vermelden, keert zich tegen de geloofwaardigheid van de door haar aangehaalde feiten.

Ook het feit dat aanvankelijk verklaarde dat K. voor de politie werkte om meteen daarna te zeggen dat zij eigenlijk niet weet of hij officieel voor de politie werkt of niet; dat zij niet weet welke functie hij zou hebben keert zich tegen haar.

Ook op de vraag hoe die man verzoekster dan wel zou kunnen geholpen hebben en waarom zij zich precies tot hem wendde, bleef verzoekster het antwoord schuldig.

Indien verzoekster zich effectief tot die K. wendde om haar te helpen, kan van haar redelijkerwijs verwacht worden dat zij kan zeggen waarom zij precies zijn hulp zocht bij haar problemen.

De Raad wijst erop dat de behandeling van een asielaanvraag in vertrouwen geschiedt en schaamte geen reden kan zijn om in een confidentieel gesprek een dergelijk belangrijk element in haar asielrelaas te verzwijgen voor de Dienst Vreemdelingenzaken. Van verzoekster werd bovendien niet verwacht dat zij hierop reeds uitvoerig zou ingaan, wel kon gezien de gebeurtenis één van de voornaamste elementen is voor de vlucht uit haar land van herkomst, worden verwacht dat zij hiervan minstens melding zou hebben gemaakt op de Dienst Vreemdelingenzaken.

Gelet op het voorgaande kan haar uitleg dat de vragenlijst mag worden aangevuld met de verklaringen tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal, niet volstaan.

Het blijkt dat het haar verklaringen dienaangaande op het verhoor op het Commissariaat-generaal, geen "aanvulling" waren van haar gezegden op de Dienst Vreemdelingenzaken.

Betreffende de persoon die zij om hulp had gevraagd, laat verzoekster in haar verzoekschrift gelden dat dit een ver familielid is die zij eigenlijk "*van haar noch pluimen*" kende maar waarvan zij sterk vermoedde dat hij haar zou helpen; dit bevestigt volgens de Raad dat zij niet wist waarom deze persoon haar kon helpen en op welke manier wat voert tot het besluit dat het ongeloofwaardig dat zij zich voor hulp zou wenden tot volkomen onbekende.

Haar eerder uitgesproken vermoeden dat die man wegens zijn functie bij de politie minstens invloed zou kunnen uitoefenen op de werking van de bevoegde overheden, is daarmee tegengesproken.

Wat haar reisroute betreft, verklaart verzoekster vanuit Oekraïne, waarschijnlijk via Hongarije, naar België gereisd aan boord van een bus.

Zij verklaart dat haar paspoort bij de identiteitscontrole aan de grens met de Europese Unie werd afgenomen door de persoon die haar reis regelde die het toonde aan geuniformeerde agenten; zij verklaart niet individueel te zijn gecontroleerd.

Verzoekster weet niet of in haar eigen paspoort een geldig visum stond. Deze verklaringen zijn niet geloofwaardig.

Uit de informatie welke door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden waarbij uitzonderingen quasi onbestaande zijn. Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan haar verklaringen als zou zij zonder persoonlijke paspoortcontrole de Schengen-zone zijn binnengekomen en niet zou weten of zij met een geldig visum reisde of niet.

Hierdoor ontstaat het vermoeden dat zij haar internationaal paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel verkregen visum voor haar reis naar België, het moment en de wijze waarop zij uit haar land vertrokken is, verborgen te houden.

Waar verzoekster hiertegen inbrengt dat niet uit te sluiten valt dat de reis is gebeurd zoals zij het verteld heeft en uit de informatie welke door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd, niet blijkt dat de door haar voorgehouden reisweg onmogelijk zou zijn, wijst de Raad erop dat de bewijslast bij verzoekster ligt en dat van haar kan worden verwacht dat zij haar ongewone en bijzondere reis kan toelichten.

Waar verzoekster laat gelden dat het besluit van strenge grenscontroles gemaakt werd "*op basis van twee ambtenaren werkende op een vliegveld namelijk Shiphol en Charles De Gaulle, wat bronnen nopens Tjetjeense asielzoekers die de grens met Lithouen of Polen wenste over te steken en daar werden tegengehouden*" (zie het verzoekschrift p. 29), antwoordt de Raad dat de vaststelling dat aan de buitengrenzen van de Europese Unie en de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontrole worden uitgevoerd, niet enkel gebaseerd is op de getuigenissen van luchthavenpersoneel. De conclusie dat de mogelijkheid om zonder geldige reisdocumenten de EU- of Schengen-zone te betreden minimaal is, heeft aldus niet louter betrekking op reizen per vliegtuig.

Waar verzoekster vervolgens verwijst naar beslissingen van de voormalige Vaste Beroepscommissie dienaangaande (zie supra), alsook naar rechtspraak van de Raad van State waarin staat dat het ontbreken van bewijs omtrent de identiteit, de reisweg en het feitenrelaas geen afdoende grond zijn om een weigeringsbeslissing te verantwoorden, wijst de Raad er vooreerst op dat de rechtspraak in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde heeft.

Aangaande haar redenering dat het ontbreken van bewijs omtrent haar reisweg en feitenrelaas geen afdoende grond zijn om een weigeringsbeslissing te verantwoorden, merkt de Raad op dat bij het onderzoek naar de eerbiediging van de motiveringsplicht er rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich; één onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn.

Het ontbreken van bewijs aangaande haar reisweg kan aldus wel degelijk mede in overweging worden genomen bij de beoordeling van de waarachtigheid van haar relaas; de asielinstanties mogen van een asielzoeker immers precieze verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over de afgelegde reisroute.

Dat verzoekster bijna geheel onwetend is over haar reisweg en deze op geen enkele wijze kan staven, komt haar relaas niet ten goede.

Waar verzoekster wel haar Georgische interne identiteitskaart neerlegde op het Commissariaat-generaal, stelt de Raad vast dat deze louter informatie bevat over haar identiteit -die hier niet betwist wordt- doch niet in verband kan worden gebracht met de door haar voorgehouden vrees voor vervolging en aldus geenszins vermag de geloofwaardigheid van haar relaas te herstellen.

Ook betreffende het attest van opname in het ziekenhuis AZ Groeninge te Kortrijk dat verzoekster ter zitting neerlegt en waaruit blijkt dat zij sinds 19 maart 2013 *“tot nog niet nader bepaald”* opgenomen is in de afdeling gastro-enterologie, stelt de Raad vast dat dit geen verband vertoont met haar voorgehouden vrees.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielrelaas van verzoekster geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Vluchtelingenverdrag (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoonst.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juni tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE